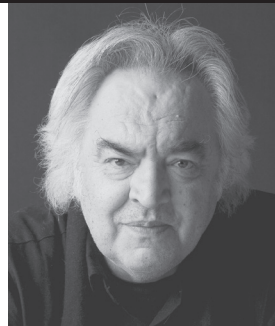

Andrej Medved

Mrakobni dnevi nad osenčeno

Mrakobni dnevi nad osenčeno
dolino vsušijo solze, ki se zapičijo v dlani,
v ravnovesju z žarki, ki prodirajo skozi stanjšano tančico,
v razprostorjeni oboki s svetilnikom
na neobljudenem otoku, ki meče senčno luč,
s snopi grozdov in jalovega listja na zobasto pečino.

Kopita konj odmevajo po gladki,
zluženi kameni cesti, kot vrisk čebel v panju
na cvetoči krošnji, kot padajoči cvetni prah, ki vanj ...

... popotnik skriva nočna oblčila.
Da jutro, spet, za vekomaj odstre pomladni
dan v ljubezensko obljubo, in nam, ki zremo v umito
in očiščeno nebo, zašepeta besede
nemoči in čiste sreče.

Ko petelinji krik uniči krožno
dihanje v začaranem dvorišču, obitem s

slonovino in iracionalnimi števili, se oddalji privid
iz januarskih netopirjev, z lasmi
pripetimi v strop, in z rahlim pišem s krilc v
podstrešni sobi. Da jih s pahljačami ob trup učiš, ne
sedem in ne sedemdesetsedemkrat ...

... z iztegnjenimi šapami
in neprikrito nežnostjo lebdenja ter
jezikov, ki z njimi izgovarjajo imena mrtvih, v
zatišju opustošenih gozdov, ki
se dotikajo oblakov na črti ločnici med
solzami otrok in spačeno grimaso cirkusantov.

Na dnu se s kretnjo glave dvigne
infrardeča zver, z očmi in čelom sanjskega
kentavra, in sproži v tilnik golo, mrzlo puščico, skozi
zvočnike na stebrih v sijoče
žarnice iz zvezd, ozelenelo palico iz
rosnih alg in gostega medu v spominjano pozabo.

Iz notranje predsobe hiš se sliši
vsak komarjev pik na zleknjenih telesih, in
s perjem zavrtinčen prah, ki zalebdi v steklenem zvonu,
obešenem na razpleteno pajčevino, kot
brbotanje vode v vodnjaku, ...

... ubežen vrabec v gnezd
zadrhti kot ranjena žival, s svetlim šopom
las in golo glavo se zaplete v rob mahovne pasti, v ...

... krožne statve v jermenju vrtiljaka.
V zenicah se zasveti luč, v mumificirane obraze,
in vznikne, zakopan s telesom v dno gibljivega vodnjaka,
prelestni ptič, s frfotajočo grivo, ki se premika sem
ter tja kot zgubani klobuk v ožgano tkivo.

V hlevih divji konji, ki jih
preplavlja zlat ornat, in z iglami skozi
napudrane jezike prestopajo napeto vrv, ki obvisi
kot mišičasta brv iz svetlega ahata nad breznom z roparicami, ...

... ki se spustijo z mavričnih
oblakov. Iz sodov se izlije modra sol in
zlepi v kepe potopljen privid v rastlinjaku, v zmrznjeni
iglu v grmovju za podrto hišo. Pastirji tavajo ...

... v koruznem polju kot brezroki
okostnjaki, strašila za hobotnice in praživali,
in se naselijo kot gorski samorog v poševen gozd, ki je
zarasel v odrešilno junijsko poplavo.

V trenutku v zračni lonec
zagori, v polnočni kres, pastirska palica,
in zeleni, v sanjskih prsah slavca, glas, da šelesti med
listje, kot pozlačeni potok skozi
dekličina presahla usta.

Z roko si nastavi prst na ustnice
iz bisernice školjk, in skloni glavo k tlom,
da se telo upogne kot lesketajoča vrv, z belimi zobmi
in črnimi lasmi, k vodi, ki odteka v
vrtinec Mlečne ceste.

Tako zajoče, z grlnim glasom
ptic, z začudenim pogledom iz nespečnosti
v govorico zlate zarje, ki prebudi, z izdajalskim vonjem
mošusa, popotnike za večno mesto.
Zdaj se že daljša dan in jezdec, na ognjenem ...

... konju in brez besed zapušča
dvor, da odišavi polja, gaj in bronasta dvorišča,
z izvlečkom joda, ki zapre nosnice in pokrije s sanjami lepljivo
dlan s srebrnim perjem, ki
se vsuje, kot rumenkast dež, na slamnata
ležišča v atriju, z baldahinom, in s topotanjem nog na ...

... zarošenem smolastem dvorišču.
Pod mahagonijevo krošnjo spijo psi, pod stenami z
oluščenim ometom, in silijo skozi zasilen vhod v prednikovo hišo.

Ob zori vznikajo studenci, iz
mehkih tal, z opečnate preproge hiš in
stebrov, in iz stopnic, ki vodijo na jaso pod borovci.
Nevihtni dan zaprede mesto
s svinčeno vlago, in s kosmi zlatega dežja,
čez hrib v mokasto preddverje za črnkastim dvoriščem.

V temnih kotih zrasedo podgane
v štorovke na lubju, ki dogoreva v poznem
popoldnevu v opaže vrat, ki se zapirajo, s tečaji, v
vhode, z mahovnato smolo
v svod neba, ki se, s sekundnimi kazalci,
spušča v zelenkasti tolmun na robu pravljичnega gozda.

Kot da prepara strela z gromom
lusknate vratove borovih dreves, in dvigne
krošnje v streho in podpalubje lebdečih ladij, ki z jadri
zmrznjene drhtijo v kolovratu
časovne ure, z lepljivim voskom zapečatenene
v lakmusov papir na črnem snegu.

Da rosa sprede tanko nit v
špranje okenskih polic, in zmoči, s
kapljicami iz srebra, dekliško dlan, ki pušča
mehko zgodnjo sled v razmočeni opeki na zaledeneli
in poraščeni ograji ob vodnjaku, s čudežnimi vreli žive vode ...

... da srna najde v grmičevju
ob poti nedotaknjeno darilo, z usti nežno
vgrizeno v kamnito mizo, v presahlem sadovnjaku.

Ko sončni žarek, hipoma, predre
oblake, se splašijo jeleni, in ptičje jate, ki
krožijo nad jaso pod oglato goro. Da zrnje v žitu
plapola in dvigne drobno glavo iz zašiljenega listja. Da

s cvetnim prahom zazvenijo čaše
iz steklene volne, in se umirijo romarji, ko
ležejo v pokošene trave.

Pološčeni stekleni stebri v ravni
vrsti, pod balustrado, se dvignejo v vrhove
iz meglene snega, v ostenje s figami in storži, ki z
rahlím šumom zvonkega neba,
iz lukenj v strehah padajo kot kocke
iz sladkega ledu, v brezno pod vodnjakom.

Izbočen fikus iz sladkobnojedkih
listov zaraščene grma dviga rdečo perjanico
v mahovnata tla, ki vdirajo skoz vrata hiš in atrijskih palač,
skozi dvorišča in hodnike v stopničasto podrast,
v začarani dolini; s purpurnim dimom
in škarjami iz čistega srebra v nebesno zrklo.
Da zvezdni prah prekrije ...

... steklast čebelnjak z žarptico,
in v zaklenjen termitnjak z mravljo velikanko
napelje vodomet s purpurnimi zlatniki, ki zazvenijo v
astralni trak, zavezan v lunin
krajec in v preproge neobranih sliv in
češnjevega cveta, in z iskrami razžarjenega ognjemeta.

Da vrne, v sobe s polknicami iz
čebeljega medu, preprostost srne, in rahel
gib z usti stepskega jelena, ki v tropih dirja v južne kraje.

Da se sredica dneva spet prepolovi
in se napase ovčja čreda ob studencu, ki
kipi iz sljudne ponikalnice v rovih, v očišču gore.

Da steza skozi mesto spet ozeleni
in tih, nenaden dež preplavi luknjave sledi, s
kopiti konj in mahagonijevim oljem, ki zalije posteljnino
na policah v spalnici, z okrušenim
pepelom iz vulkanske lave in s stopinjami iz
krempljev prepelice v siničjem gnezdu.

Da z blagim smehom in čebeljimi
izločki na peresih pade vznak modrikast, živopisen
pav, in prerojenim grlnim krikom v rožnatorumeno jutro, ki
prikrije zlata jabolka in z glasnim
petjem v krošnji stanjšanih dreves. Ko se zdani
in leže mrak v ranljive členke zmrznjenih polkrožnih prstov ...

... v od vlage trda, zledenela oblačila,
se s praporji v konicah zvezd splešijo jate črnih
ptic, in poletijo, z zamehurjenim oblakom, k obrežju spenjenega
oceana z bambusom in palicami steklastega ivja,
v rob črnega, brezmejnega vodnjaka.

Mrakoben zven kot hrapav,
aluminijasti okus po medenjakih, in
cviljenje lenobnih psov po kotih in dvorišču.
Da pade rosa, kot kristaliziran

zrak s streh v vodnjake, s cikcakastih
stopnic v korita na podstrešju in iz cevastih
žlebov, skozi šivankino uho, v vlažno
klet, kjer bivajo čarobni škrti.

Hropenje losov, živa para iz
nosnic in drgnjenje teles, kot sanjski,
slnasti privid, ki pada v nočno moro. Da sončni
vzhod nad steno temne gore napove, v naselju z dušami
vilinskih bitij, v templju z okovanim,
marmornim opažem, rojstvo nove dobe, z igrami
otrok in mačjih tačk v obročju stavb in tržnice, ob uri, ki
odbije tisočletni čas, ob opoldnevu.

Ničesar ne odnese, spotikljav
prtljakavec, z gostije na osenčeni poljani,
s cvetočo sivko ob potoku. Da vrne, kar je dal, in
vzame s palico za ribe, kar bo
jemal s seboj za pot v daljne kraje. Da gre,
s spominom na pridobljeno srečo, in se nikoli več ne vrne.

Ko se zrosijo šipe na pročelju in
pade prvi mrak, se z gosto, skrčeno plavutjo
v rokavu mesečine dvigne zračni tlak v pocinkani kopeli,
prevlečeni z zlato nitjo skozi
gumbnice v našitke na ramenu, na gobasti
tkanini jutranjega plašča.

Da nočne sanje prebudijo slavce
in obelijo lasišče z rumenkasto svetlobo in se
umirijo ranjene živali, v zvezdni prah na čelu zvodenele glave.

Da mesec z zoro obudi stoletne
sanje na napovedano vrnitev izgubljenih
ljudev, ki s strelo parajo oblake, nad spečim mestom,
in prehitevajo, s sanmi in
severnim jelenom, razpadajoča znamenja
orjaških petelinov, ki z oglušujočim pokom razstrelijo
slečena strašila v močvirju nad potokom.

Nevednost prišlekov lebdi v hišah,
z balami snega, ki se stopi na tepihu z rumenim
žitom; prekletstvo iz navideznih urokov, ki z zaklinjanjem
in kapljico krvi na dlani določajo
usodo tujcev, in nemih prišlekov, na posteljah
z rjuhami iz gostega damasta, v pocinkanem svetišču.

Spoznanje o minljivosti obseda
prebivalce mesta in živali, ki ždiijo v zavetrju
limonovih nasadov; da se pod zvezdnim nebom znova
razjasnijo misli na pobeg pred mrtvimi in točo, ki se naenkrat
vsuje iz nebesne leče in pobeli strehe in dvorišča.

V pajčevini na podstrešju pajek
prede svojo mrežo, da ujame modroglavega
kokona, in metulja z dlako iz svetlobne preje. Kot vata

mehka dlan pokrije glavico in strga
perutnice iz telesa kačjega pastirja, ki z nemim
žvižgom iz nosnic prestrašene žuželke, z utekočinjeno
zavestjo v grlu preseneti slučajnega opazovalca.

Navzven, na polja in prostrane jase
se sprožijo poti iz mesta; da s hojo, s konji in
vozovi povežejo, z ljubezenskimi pismi, komaj začete
misli in strasti s preprogo iz cvetov
jasmina, in storžev s hrapavih borovcev, z
neskončno nitjo iz sladkorne pene, pripeto s slino na
lasišče. Da jo ovijejo, s spečo srečo, v obok nebesne piramide.